

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce, JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobce: A. M. M. M.** zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem, V Tůních 11, Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 608/LE - 05 - C09 - 2006 ze dne 1. 7. 2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 48 Az 29/2006 - 18 ze dne 24. 8. 2006,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Umaru Switatovi, **se** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná stěžovatelova žádost o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), domnívá se totiž, že v jeho věci rozhodoval soud k tomu věcně nepřislušný (Krajský soud v Praze), k němuž stěžovatel podal žalobu v důsledku špatné informace poskytnuté žalovaným. Stěžovatel přitom odkazuje na ustanovení § 32 odst. 4 zákona o azylu, který určuje, že soudem příslušným k rozhodnutí o žalobě je soud, v jehož obvodu je žadatel o azyl hlášen k pobytu. Podle stěžovatele se místem hlášeného pobytu rozumí azylové zařízení, do něhož je žalovaným umístěn (§ 77 odst. 1 zákona o azylu). Stěžovatel však v době podání žaloby pobýval v přijímacím středisku tranzitního prostoru mezinárodního letiště, v detašovaném pracovišti V. P., které je azylovým zařízením (§ 2 odst. 7 zákona o azylu). Do tohoto zařízení však nebyl umístěn ministerstvem, ale policií (§ 73 odst. 1 zákona o azylu).

Přijímací středisko tak nelze považovat za azylové zařízení, kam byl umístěn ministerstvem, a tedy za místo hlášeného pobytu podle § 77 odst. 1 zákona o azylu. Nelze tak aplikovat pro určení místní příslušnosti § 32 odst. 4 zákona o azylu, nýbrž § 7 odst. 2 s. ř. s. a příslušným soudem je Městský soud v Praze. Krajský soud tak měl podle § 7 odst. 5 s. ř. s. stěžovatelu žalobu postoupit soudu příslušnému. Podle stěžovatele uvedenému nasvědčuje i logický výklad. Přijímací středisko se z hlediska zákona o azylu nenachází na území České republiky, k tomu odkazuje na znění § 73 odst. 2 zákona o azylu („*Ministerstvo dopraví cizince do jiného ministerstvem určeného azylového zařízení na území,.....*“). Z toho pak plyne, že nelze tvrdit, že cizinec má v České republice hlášený pobyt v přijímacím středisku a současně že na území České republiky dosud nevstoupil. Stěžovatel je tedy názoru, že v České republice nemá místo hlášeného pobytu, nýbrž toliko místo, kde se zdržuje. Rovněž teleologický výklad podle stěžovatele potvrzuje jeho závěry. Dále poukazuje na to, že svoje přemístění do V. P. považuje za diskriminační, účelové a negující smysl zákonného soudce. Do tohoto zařízení jsou totiž přemísťovány pouze osoby z Egypta. Podle stěžovatele tento přesun žalovaný realizuje za účelem, aby o žalobách těchto osob rozhodoval Krajský soud v Praze, kde běží řízení výrazně rychleji a zpravidla se stihne ve lhůtě 45 dnů (§ 73 odst. 2 zákona o azylu). Uvedený postup žalovaného pak stěžovatel připodobňuje postupu komunistické státní moci před rokem 1989, která také přidělovala politicky citlivou agendu pouze spolehlivým soudům a soudcům. Stěžovatel má tedy za to, že řízení o jeho žalobě bylo zmatečné, a proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel v ní uplatňuje přípustné důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel argumentuje kasačním důvodem zakotveným v ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a namítá, že rozsudek krajského soudu trpí zmatečností z důvodu místní nepříslušnosti soudu. Pokud jde o tuto námitku Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 22. 2. 2007, č. j. 2 Azs 156/2006 - 38, (srov. www.nssoud.cz), v němž se k obsahu totožné kasační námitky ve skutkově obdobné věci pregnančně vyjádřil s tím, že kasační stížnost zamítl.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaném rozhodnutí. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Praze č. j. 48 Az 29/2006 - 31 ze dne 18. 10. 2006 ustanoven zástupcem advokát Mgr. Umar Switat. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud z obsahu soudního spisu neshledal, že by ustanovený zástupce učinil jakýkoliv úkon právní služby ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, nemohl mu přiznat žádnou odměnu ve smyslu ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu